

ژیانی

شاعیر کوږی ناوه نجیی شیخ عه بدولپرهمانی
(خالس) له و له شیخ په زای براشی چوار سال
گه وره تره .

سالی ۱۲۵۰ ی کچی له که رکوک له دایکبووه
و ته مهنی شه ست و پینچ ساله ی به ته واوه تی
له م شاره دا گوزهراندووه، سالی ۱۳۱۵ ک کچی
دوایی کردووه .

ناوی بڼه پرتیی عه بدولقادره و له شیعردا
نازناوی (فائض) ی به کاره پناوه . له قوتاخانه ی
سهرده می خویدا له که رکوک خویندوویه تی و
شاعیریکه به زمانی تورکی، کوردی، فارسی،
عهره بی، دهستی به سهر نه ده بیاتدا گرتووه .

ژیانی به ساده بی و به بیگهردی به سهر بردووه .
هر پوژیک دوی ته واوکردنی نوژی جه ماعت له
ته کیه دا به ره و ژوره که ی ده گه پرتوه، به ته نیایی
عیباده تی خوی ده کات و له ده ست به تالیشدا
کاته کانی به نه ده بیاتوه به سهرده بات و خوی به
شیعره وه سهرقال ده کات . سهرده مانیکیش خهریکی
وانه وتنه وه بووه، به تاییه تی که کتیبی فارسیی
(کتاب پریشان) ی به وانه به (غولامی) ی شاعیر
وتووه ته وه .

نه وه ی زانراوه فائیز له قه ناعه تیکی ته واودا
ژیاوه و نه و غزه له ی که به م ده ستپیکه ده ست
پئ ده کات:

نه کسب مال ایچون سعی و نه جاهه رغبتم واردر

شیخ عه بدولقادی تاله بانی (فائیز - فائض)

(۱۲۵۰ - ۱۳۱۵ ک)، ۱۸۳۴ - ۱۸۹۷ ز

نزار محهمه د

(که رکوک)

قناعت چوق یشاسون سایه‌سندە راحتەم واردر
واتاکەى:

نە بۆ دەسکەوتى مولکومال تێدەکۆشم و نە
بۆ پلەوپايە ئارەزووم ھەيە
ھەر بژیت قەناعەت کە لە سایەیدا ئاسوودەبیم
ھەيە

بە تەواوەتى لەگەڵ ژيانیدا گونجاوە . پوونە
کە تیکپرای تەمەنى گرنكى بە نىعمەتەکانى دنیا
نەداوە، لەم پووەوە بە ھىچ شىوہیەک نەبینراوە
کە لە پێى پاستى باوکى لادەت، بەم دۆخەوە
لە مندالییەوە کە سێکى خوشەویست بوو .

حیکایەتەکانى

فائىز لە تەک مەناقیبەکانیدا (خەسلەتە
پەسەند و چاکەکانیدا) حیکایەتى ئەدەبىشى ھەيە،
لە ھەردوو جۆرە کە نمونەیکە دەخەینەپوو:
بە پێى گێڕانەوکان فائىز کاتیک کە باڵغ
دەبێت، ئەو کەوا و سەلتەھەى کە لەبەرھەتى
زۆر کۆن بوو و لاى ئەژنۆیەوە دپاوە، بۆیە بە
داىکى دەلێت کە چۆن بە باوکى بلێت کەوا و
سەلتەھەى کى نوێى بۆ بکڕێت .

داىکىشى بەو شىوہیە ئامۆژگارى دەکات کە
بچێتە کوپى دانىشتنى باوکىیەو و ھەرچۆنیک
بێت لایە دپاوەکەى کەوا و سەلتەھەى پێ
پیشان بدات، فائىزیش بەو شىوہیە پەفتار
دەکات و باوکە لیھاتووہەیشى کە لە دۆخى
کۆرەکەى ورد دەبێتەو، دەلێت کوپم، شەرف
و گرنكى مرۆف بە جلوہرگى نوێ زیاد ناکات،
نرخى راستەقینەى مرۆف تەنیا و تەنیا بە
پەسەنى، بە زانست و ئاکارییەو دەقەبلێنرێت .
شەرفى ئەو تەبەس نىیە کە کوپى شىخ
عەبدولپەحمانیت؟

فائىز بێ ئەوہى بە دەنگ بێت، خەم و ئازارى
خۆى خواردووە و باوکى بەجێ ھێشت . باوکى
بەبەزەى ئەم جارەیان مەشخەلى ھەلچووى دلى

بۆ پانەگیرا و بانگى کۆرەکەى کرد و بە پیاوہەکانى
خۆى وت کە لە کوتالى گرانبەھا یەک کەوا و
سەلتەھى بۆ بە دوورین بدەن . ئەو پۆژەى کە کەوا
و سەلتەھە تەواو دەبێت بە پێى پۆپەسمى کۆن
بۆ دوکانى بەرگدرووہە کە دەچێت و لەوێ کەوا و
سەلتەھە نوێکە لەبەر دەکات و کۆنەکەش دەکاتە ناو
بوخچەیکەو و بۆ مالەوہ دەگەڕێتەو . لە پێگە
زەلامیک دەبێت کە لەلایەن جەندرمەوہ گیراوە و
بە زۆر پاپچی دەکەن، کە لێى نێزیک دەبێتەو،
پرسىارى کێشەکەى لێ دەکات، ئەو زەلامەش
لەبەر ئەوہى قەرزى لەسەر و نەیداوەتەو، بۆ
زیندانى دەبەن . بۆ ئەوہى مندالەکانى پەزىل و
سەفیل و پەرىشان نەمێنەو و خۆى بۆ دۆخى
ئەو بیچارە پێپانەگیرا و جلە نوێکەى لەبەر خۆى
داکەند و داىە زەلامەکە بۆ ئەوہى بىفرۆشیت
قەرزەکەى پێ بداتەو، بۆ خۆیشى دىسانەوہ جلە
کۆنەى لەبەر کردووە و چووەو بۆ لاى باوکى کە
باوکى بە جلە کۆنەکەىو دەبێت پرسىارى
ئەوہى لێ دەکات کە بۆچى بۆ لاى بەرگدرووہە
نەپۆشستوو و جلە تازەکەى لێ وەرئەگرتوو،
ئەویش بە وردى مەسەلەکەى بۆ باس دەکات، شىخ
عەبدولپەحمان بەم کارە فیداکارانەى کۆرەکەى لە
ناخەوہ مووچرکى خوشى پێدا دیت و توند بە
سىنگى خۆیەو دەیگوشیت و دەستى ماچ
دەکات .

بە پێکەوتیکى سەیر، دواى پۆژیک یەک لە
موریدەکانى شىخ ھەمان کەوا و سەلتەھى بە
دەستەوہیە و بۆ تەکیە کە دیت، دەلێت یا شىخ
دوینى ئەم کەوا و سەلتەھەم لە بازار بىنى و منیش
کپیم . ئەگەر لوتف بکەیت وەک خەلاتیکى بچووک
دەیدەمە عەبدولقادەر(فائىز) و داواکارم قبوولى
بفەرمووى !

ئەو کاتە شىخ عەبدولپەحمان کەوا و سەلتەھە
وەرئەگرت و سەیری فائىز دەکات و دەلێت
کوپم، ئەوہى لە پێگەى خودادا ببەخشیت

داماو (هه ژار) نامینیتتهوه. به رانبهر به وهی زۆر
حیکایهت و به سه رهات له م پوهوه له باره ی
شاعیرمانه وه هیه.

له پوهی چۆنیهتی ئه ده بیهوه به م چیرۆکه
بچوکه کۆتایی پێ دینین:

فائیز هیشتا له تافی لاییدا ده بیئت، له
که رکوک به بهردهم قاوه خانه یه کدا پت ده بیئت،
گوپی له دهنگی سه متور ژهندن ده بیئت و
له وێ داده نیشیت و گوپی بۆ پاده دیژیت، باوکی
که به مه ده زانیت زۆر پپی کاریگر ده بیئت و له
ناخه وه ئازار ده چیرۆیت، فائیزیش یه کسه ر ئه م
دیپه شاعیره ی به زاردا دیت:

مظهر لطف الهی اولمق ایسترسن اگر

بی تکلف باص قدم موسی گبی سن - طوره گل
واتاکه ی:

ئه گهر ده ته ویت ببیته مایه ی ده رکه وته ی
لوتف (نهرم و نیان) ی خودایی.

بئ زهحمه تی وهک موسا پپی لیبنی و وه ره
بۆ توور (کیوی توور)

به م شیوه یه باوکی زۆر خوشیی هات به
په گه زدۆزی (جیناس) ی ده سه ته واژه ی (سنطوره
گل - تۆ وه ره بۆ توور) و له وه لامدا هیچی
بۆ نه مایه وه و به و شیوه یه له کورپه که ی خوش
بوو.

له خولگه ی شاعیره کانییه وه

فائیز، له که رکوکدا به پله ی یه که می
شاعیرانمان له قه له م ده دریت، هیشتا له
میژووی ئه ده بیاتی تورکیدا شوینی خۆی
نه گرتوه و له تافی لاییدا بووه که دهستی به
شاعیر وتن کردوه و زۆر هه لبه ستی په ونه قدار ی
هۆنیوه ته وه. شاعیره کانی بیخه وش و په وانن.
فائیز له پوه به ری مه له که تماندا له شاعیره ی
تورکیدا جوانترین نمونه ی خسته و ته پوو،
گشت شاعیره کانی له هه موو کاتی کدا له گه ل
وته ی خۆمالی و قسه ی پۆژانه دا جیگه ی خۆیان

گرتوه و له گه ل چیرۆی خه لکیدا ده ست له
ملان بوون، به تایبه تی ئه و میسراعه شاعیرییه
کورتانه ی به زاری په مه کی خه لک هۆنیونی، له
فه زای گۆرانییه کورت و قۆریاته کاندا، گرنگی
خۆیان هیه.

ئه و شاعیرانه ی که له گه ل (سافی) ی یه ک
له شاعیرانی هاوچه رخی، به بیانویه کی باش
هۆنیویانه ته وه، له و پارچه شاعیرانه ک به
چیرۆه وه ده خویندینه وه و له میانه ی شاعیرگه لدا
جیگه ی خۆیان گرتوه ته وه. ئه م پارچه شاعیره
جوانه (واته ئه و پارچه شاعیره ی که له وه لامي
سافی شاعیردا هۆنیویه تییه وه - وه رگیپ) هه م
به شیوازی چامه، واته هه ر دیژیک سه روادار
ده بیئت، هه م به شیوازی موسه ممهت، واته به و
پییه ی هه ر دیژیک ده توانریت به سه ر چوار به شی
یه کساندا دابه ش بکریت و له هه ر دیژیکدا سی
سه روا هیه، ئه وه ش به سه ختترین شیوازی
ئه ده بیاتی دیوان هۆنراوه ته وه.

بیجگه له وه ش (فائیز) له (به هارییه) زیندووه که یدا،
به و دیمه نه په سه نانیه که خسته و ته پوو،
سه رکه وتنی گهره ی به ده ست هیئاوه، که وه ک
هاوشیوه یه که له گه ل (په بیعییه) به ناوبانگه که ی
شاعیری ناوداری تورک (نه فعی) هۆنیویه ته وه،
له مه دا عه شقی سۆفیگه رای ی له پگی مه جازه وه
ده ربپوه.

هه ره ک چۆن له پاش خۆیه وه، کاریگره یی
زۆری به سه ر شاعیرانی دیوانی که رکوک به جی
هیشته وه، ئاوه اش هه ژموونی قوولی به سه ر
ئه و شاعیره کوردانه وه هه بووه که شاره زای
کولتووری تورک بوون، له م میانه دا عه لی
باپییری شاعیر که له بنه پته دا خه لکی شاری
سلیمانیه و ماوه یه که له که رکوک ژیاوه،
له و پارچه شاعیرانه ی که هۆنیویه تییه وه، زۆر
چه مک و مانای له شاعیره تورکییه کانی فائیز
وه رگرتوه، له دیپه شاعیریکدا ده لیت:

که من پهنند و قهله‌ندهر مه‌شره‌بم فره‌قی
نییه ده‌نگی
وه‌کوو یه‌ک وایه لام کاسه‌ی له‌ت و جامی
جه‌می دنیا
دپړه شیعره‌که‌ی فائیز:
شکسته کاسه‌می جام جمه ویرم که کاسه‌مه
طعام و امن و آسایش گبی بر نعمتم واردر
واتاکه‌ی:
کاسه‌ی شکاوی خۆم به جامی جه‌م ناده‌م
که له کاسه‌مدا
وه‌کو خۆراک و نه‌من و ئاسایش، نیعه‌تیکم هه‌یه
له دپړه شیعریکی تردا علی‌باپیر ده‌لپت:
به‌شه‌و وه‌ختی نه‌نوم تاتای خه‌می پرچینی
نه‌گریجه‌ت
له چاوی نه‌شکبارمدا هه‌موو تاییکی ماریکه
دپړه شیعره‌که‌ی فائیز:
شبه‌ه پسترده غم زلفکه یوق آسایشم
گوز یومجه چشمه‌ بیک ازدها تمثیل اولور
واتاکه‌ی:
له جئ شه‌ومدا له تاو پیچی زولفه‌کانت
ئاسایشم نییه
که چاو ده‌نوقیتیم له چاوانمدا هه‌زار نه‌ژدیها
خۆیان ده‌نویتن
ئاشکرایه که علی‌باپیر نه‌م دپړانه‌ی له
فائیز وه‌رگرتووه .
نه‌و شیعرا‌نه‌ی فائیز که له هه‌ستی
خۆشویستنی جوانیی نیردا به‌رچاوان ده‌که‌ون،
پاستییه‌که‌ی له په‌نگدانه‌وه‌ی عه‌شقیکی پاکی
گه‌ردوونی زیاتر چیی دی نین، له هه‌موو ژیانیدا
به‌ زمانی تورکی و فارسی شیعری وتووه و
دیوانیک له‌خۆده‌گرن، به‌لام نه‌مپۆ نه‌وه‌ی
له‌به‌ر ده‌ستمندانیه له ئاستیکی سنوورداریه،
بروامان به‌وانه‌ش هه‌یه که ده‌لپتن گوايه پارچه
شیعریکی هه‌یه که تپیدا پوحی وه‌به‌ر شوینه
که‌شتوگوزاریه‌کانی شاری که‌رکووکدا کردووه .

سۆ نموونه له غه‌زه‌له‌کانی

منم مانند دډ تا پوستم ایچره استخوانم وار
الکدن ای مغنی بیچه هر ساعت فغانم وار
فدای چشم بیمارک حنای پای نازکدر
اگر بر ناتوان جانم و گر بر قطره قائم وار
تماشاگاه مردمدر آیاق باص منظر چشمه
گل ای روح روانم گور نه خوش آب روانم وار
صبا ششخانه طا‌بورنده بدنن سویله اول شوخه
نشان گلله‌یه لایق هله چوق استخوانم وار
ذقن سیبیل شفتالوی لب در روز و شب آغلر
چو‌جق خویلو دل آدلو سینه‌ده بر ناتوانم وار
نشاندر دل تفنگک نازینه زخمک نمایاندر
غم آ‌لاینده صاحب رتبه‌یم فائض نشانم وار
واتاکه‌ی:
من وه‌ک ده‌ف تا ناوه‌وه‌ی پیستم ئیسکم هه‌یه
له ده‌ستت نه‌ی گورانیی‌ژی به‌چه (ساوا -
بجووک) هه‌موو کات هاوارم هه‌یه
فیدای چاوی بیمار و خه‌نه‌ی پی نازتن
گر پو‌حیکی ناتوانا و گر ته‌نیا دل‌په خوینیکیشم هه‌یه
ته‌ماشاگه‌ی مرو‌فکه‌له پی بنی به‌سه‌ر دیده‌ی
چاوانه‌وه (که بووه کانیاو - وه‌رگپ).
وه‌ره نه‌ی پوحی په‌وانم ببینه که چ ئاویکی
په‌وانم هه‌یه .
سه‌با له منه‌وه له شه‌شخانه‌ی (جۆره تفه‌نگ
و توپیکه - وه‌رگپ) تابووردا (یه‌که‌ی سه‌ریازی
ده‌وله‌تی عوسمانی - وه‌رگپ) به‌و شوخه بلن .
که بۆ نیشانی گولله شایان بیت هیشتا زۆر
ئیسکم هه‌یه .
بۆ چه‌ناگه‌ی وه‌ک سیوی و شه‌فتالووی لیوی
به‌ پۆژ و به‌ شه‌و ده‌گرییت .
خووخده‌ی وه‌ک مندا‌ل که ناوی دل‌ه له
سینه‌مدا زه‌بوونیکم هه‌یه .
بۆ تفه‌نگی نازت دل نیشانه‌یه و برینت نوما‌یانه
(دیاره) .
له ئالای (یه‌که‌یه‌کی سه‌ریازی ده‌وله‌تی

عوسمانییه و بریتییه له چوار تابوور، که هر تابووریک له چوار بۆلۆک - فەوج پیکدیت - وەرگێت، خەمدا خاوەنی پوتبەم (پلەوپایەم) فائیز نیشانم هەیه .

نە کسب مال ایچون سعی و نە جاهه رغبتم واردر قناعت چوق یشاسون سایهسندە راحتەم واردر یوق ایسە کنج مالم، حکمران ملک عرفانم سواد اعظم فقریله کنز وحدتم واردر شکستە کاسەمی خوان شاهه ویرمەم که کاسەمدە طعام امن و آسایش گبی بر نعمتم واردر پریشان روزگار و ناتوان ایسەمدە دلشادم بو حالتلرله چشم و زلف یاره نسبتم واردر رئیس مجلس رندان ایسەم میخانەدە نوله امکدارم او باب عالی یه چوق خدمتم واردر قدەر آخر بنی سوق ایتدی اقلیم خراباته نە چاره اول یرک صویندە البت قسمتەم واردر هوا و حرص و نفسە، اکل و شربە فائضا قولسک اوتان بونجه اسارتله دیمە حریتەم واردر واتاکەئە:

نە بۆ دەستەئێنانی مۆلکومال و نە بۆ دەستەلات ئارەزووم هەیه

هەر بژیت قەناعەت لە سایەیدا ئاسوودەبیم هەیه

گەر گەنجینەشم نەبێت، حوکمرانی مۆلکی عیرفانم

لەگەڵ تارمایی لیوانپێژی هەژاریشدا گەنجینەئە یەکتاییم هەیه

کاسەئە شکاوی خۆم بە خوانی پاشا نادەم که لە کاسەکه‌مدا

جۆریک لە خۆراکی ئەمن و ئاسایش و نیعمەتێکم هەیه

گەر پۆزگارم پەڕیشان و هاوکات ناتواناش بـم دیسان دلشادم

بەم حالەتانه‌شەوه بە چاو و زوڵفی یاره‌وه

وابەستەبیم هەیه
گەر بێمە سەرۆکی کۆپی بێدەرەبەستانیش لە
مەیخانەدا چی دەبێت
زەحمەتکێشی ئەو بابی عالییەم و زۆر خزمەتم
هەیه

دەرەنجام قەدەر منی پاپێچ کردە هەریمی
خەراباته‌وه
چارە چیبە که ئەلبەتە لە ئاوی ئەو شوینە
بەشم هەیه
ئەئە فائیز بوویت بە کۆیلەئە هەوای نەفس و
حیرس و خواردن و خواردنەوه .
بەم دیلییەتەوه شەرمەت بێت و مەلێ که
ئازادبیم هەیه .

ایلمش خط بر قاش ایکی غمزەه خونخوار اوچ
عقلی آشفته بر مجروح ایکی بیمار اوچ
پرچم و ابرو و زلف سیاهکده مدام
مضمر اولمش مار بر عقرب ایکی جرار اوچ
أهو و طاوس و طیهودن خراج باج آلور
گردنک بر نازک ایکی شیوه رفتارک اوچ
عقل و هوش و صبریمی یغما و تاراج ایتدیلر
پوسکلک بر چفیه‌نک ایکی چپکن زرکار اوچ
صحن گلشنده بنم تک قد موی دالکه
عاشق اولمش سرو بر طوبا ایکی گلنار اوچ
کاکل و خال و خطک وصفیله جان حکمنده‌در
ملک چین بر خطه‌ه ماچین ایکی تاتار اوچ
عارض و ابروی رویکن دمام عکس آلور
کعبه بر محراب ایکی پتخانه‌ه فرخار اوچ
فائضی رنجور و بیمار و پریشان ایتدیلر
عشق بر جور رقیب ایکی فراق یار اوچ
واتاکەئە:

خەتی داناوە یەک برۆ دوو غەمزەئە خوینخوار سێ
عەقلم ئالۆزە یەک بریندار دوو بیمار سێ
(یان، خەت یەک و برۆ دوو و غەمزەئە خوینخوار
سێ، عەقلیان ئالۆز کردووم یەک، برینداریان

کردووم دوو، بیماریان کردووم سئ).
 بهردهوام له په‌رچم و برۆ و زولفی په‌شتدا
 شاراوون، مار یه‌ک دووپشک دوو سپای بئ
 شومار سئ
 له ناسک و تاووس و سوپسکه خه‌راج و باج
 وه‌رده‌گریت (وه‌رده‌گرن)
 گه‌ردنت یه‌ک نازت دوو شیوه‌ی په‌فتارت سئ
 عه‌قل و هوښ و سه‌بری (یان) تالان کردووم
 په‌رچم‌مت یه‌ک چه‌فیه‌که‌ت دوو ده‌ستمالی
 زئ‌پکار سئ

له سه‌حنه (مه‌یدان) ی گولشه‌ندا که وه‌ک من
 بۆ ئه‌و به‌ژنه زرافه‌ت
 عاشق بوون، سه‌روو یه‌ک تووبا دوو (داری
 تووبا له به‌هه‌شت - وه‌رگپ) گوله‌هه‌نار سئ.
 له په‌سن (وه‌سف) ی کاکۆل و خال و خه‌تتدا
 له حوکمی پوحدان (یانی، وا خه‌ریکه له تاو
 وه‌سفی کاکۆل و خال و خه‌تتدا گیان له ده‌ست
 ده‌ده‌ن و پوحيان دیته به‌ر لووتیان - وه‌رگپ).
 پاشا (مولک) ی چین یه‌ک مه‌ملکه‌تی ماچین
 دوو تاتار سئ
 ده‌ماوده‌م (په‌یتا په‌یتا) له پوخسار و برۆتدا
 په‌نگ ده‌ده‌نه‌وه

کابه (که‌عه) یه‌ک میحراب دوو بتخانه‌ی فخرخار
 (بتخانه، په‌رستگه، دیر) سئ. ((له شیعری
 عیرفانیدا پوخسار و تاقی برۆی یاری مه‌جازی
 (میتافۆر) که جێنده‌ری مێینه ده‌گریت‌وه،
 په‌نگدانه‌وه‌ی کابه (که‌عه) و میحرابی مزگه‌وت
 و په‌رستگه‌کانه، که له‌سه‌ر پووی زه‌میندا،
 نوینه‌رایه‌تیی خودای په‌روه‌ردگار (مه‌عشوق)
 ده‌که‌ن، مه‌جاز که وشه‌یه‌کی عه‌ره‌بیه به‌ زمانی
 کوردی مانای پێ‌په‌وه ده‌به‌خشیت، واتا عاشقبوون
 به پوخسار و ئه‌برۆی یاری مێینه کاتییه و
 پێ‌په‌ویکه به‌ره‌و میحراب و په‌رستگه ده‌تبات، که
 له‌ویدا به شوین و مه‌کان و پێ‌گه‌ی پاسته‌قینه‌ی
 عه‌شقی حه‌قیقی (مه‌عشوق - خودای په‌روه‌ردگار

- یان پیری ته‌ریقه‌ت که عاریفه و نه‌پێ‌یه‌کانی
 خودای درک پئ کردووه و له‌گه‌لیدا یه‌کانگیر
 بووه - بۆیه‌که له عیرفانیزمدا، به تایبه‌تیش
 له هه‌ردوو په‌هه‌ندی یه‌کیتیی بوون و ئیتحاددا،
 جیاوازی نیتوان خودا و عاریف نییه، ئه‌گه‌ر له
 دید و پوانگه‌یه‌کی ئه‌په‌ستمۆلۆژییه‌وه لیکدانه‌وه‌ی
 بۆ بکه‌ین - وه‌رگپ)).

فائیزیان په‌نجوور و بیمار و په‌ریشان کرد
 عه‌شق یه‌ک جه‌وری په‌قیب دوو فیراقی یار
 سئ.

تێبینی وه‌رگپ:

ئهم باب‌ه‌ته‌مان له کتیی (کرکوک شاعرلری -
 شاعیرانی که‌رکوک - به‌رگی دووه‌م) ی نووسه‌ری
 تورکمان عه‌تا ته‌رزی باشییه‌وه وه‌رگپ‌پاوه و
 ورده ده‌ستکارییه‌کمان تیدا کردووه، هاوکات له‌و
 کۆمه‌له شیعره‌ی فائیز که خراونه‌ته‌پوو، ته‌نیا
 سئ غه‌زه‌لمان هه‌لبژارد.

سه‌رچاوه:

کرکوک شاعرلری، ایکنجی جلد، کرکوک، ((جمهریت))
 باصم آوی، ۱۹۶۸.